

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3354/2530

พนักงานอัยการ จังหวัด ชัยภูมิ โจทก์ นาย สานนท์ ชู นอก กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277 ตี, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 340, ป.อ. มาตรา 340 ตี, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.รับราชการทหาร พ.ศ. 2497 มาตรา 45, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 357, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525 มาตรา 3, พ.ร.บ.รับราชการทหาร(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2516 มาตรา 11

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่พนักงานสอบสวนมิได้แจ้งฝ่ายทหารให้มาฟังการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นทหารตามข้อตกลงระหว่างกระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทยนั้น กฎหมายมิได้บัญญัติว่าเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ พวกของจำเลยมิและใช้อาวุธมีดปลายแหลมในการกระทำความผิดแต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยมีอาวุธ ดังนั้น การที่พวกของจำเลยมิและใช้อาวุธมีดปลายแหลมดังกล่าว จะถือว่าจำเลยร่วมกับพวก พกพาอาวุธมีดปลายแหลมนั้นไปในทางสาธารณะ ในหมู่บ้านด้วย หาได้ไม่ จำเลยทำร้ายและฆ่า ผู้ตายโดยเจตนาให้พวกของจำเลยข่มขืนกระทำความชำเราผู้ตาย ดังนี้ การที่จำเลยกับพวกปลดเอา ทรัพย์สินของผู้ตายก่อนหลบหนีเห็นได้ว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น จึงเป็น ความผิดฐานลักทรัพย์ มิใช่ฐานปล้นทรัพย์.

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 276, 277 ตี, 295, 340, 340 ตี, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. 2497 มาตรา 45 และคินของกลางให้แก่ผู้มีสิทธิ กับให้จำเลยทั้งสี่คินหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยัง ไม่ได้คินแก่ผู้มีสิทธิจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาเข้ารับราชการทหารแทนผู้อื่น และให้การ ปฏิเสธข้อหาอื่น จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 91, 276, 277 ตี, 288, 289, 295, 340, 340 ตี, 371พระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. 2497 มาตรา 45 ให้เรียงกระทงลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ลงโทษฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 ให้ ประหารชีวิต ความผิดฐานข่มขืนกระทำความชำเรา ฐานปล้นทรัพย์ฐานพาอาวุธไปในทางสาธารณะ ฐานรับราชการทหารแทนผู้อื่น เมื่อลงโทษประหารชีวิตแล้ว ไม่อาจบวกโทษในความผิดฐานอื่นอีก จึงไม่กำหนดโทษฐานอื่น จำเลยที่ 1 ให้การรับชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษ ให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงจำคุกตลอดชีวิต ส่วนข้อหาความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 357 จำคุก 10 ปี ข้อหาอื่นให้ยก และให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 3 ที่ 4 คินของกลางแก่ผู้มีสิทธิ ให้จำเลยที่ 1 คินหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คินแก่ผู้มีสิทธิโจทก์และจำเลยที่ 1 ที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้นโจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่

1 เป็นทหารประจำการ พนักงานสอบสวนมิได้แจ้งให้ฝ่ายทหารร่วมฟังการสอบสวนด้วยตาม ข้อตกลงระหว่างกระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทย เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบนั้นเห็นว่า ตามข้ออ้างของจำเลยที่ 1 กฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบทั้งตามคำให้การ พยานและผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนที่ตรวจก็อ้างส่งศาลก็ปรากฏเพียงว่าฝ่ายทหารร่วมฟังการ สอบสวนด้วยไม่ตลอดเท่านั้นระหว่างเกิดเหตุจำเลยที่ 1 รับจ้างผู้อื่นเข้ารับราชการเป็น ทหารประจำการอันเป็นความผิดต่อกฎหมาย จำเลยที่ 1 หาได้เป็นทหารประจำการโดยชอบซึ่งจะ ต้องแจ้งให้ฝ่ายทหารร่วมฟังการสอบสวนด้วยตามข้อตกลงดังกล่าวไม่ การสอบสวน ชอบด้วยกฎหมายแล้ว พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกัน ช่มขึ้นกระทำฆ่าเราผู้ตายทั้งสองอันมีลักษณะเป็นการโหมหนิง เป็นเหตุให้ผู้ตายทั้งสองถึงแก่ ความตายและฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยกระทำทารุณโหดร้าย การที่จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกัน ช่มขึ้นกระทำฆ่าเราและผู้ตาย 2 คนดังที่ได้วินิจฉัยมาดังกล่าวนี้ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึง เป็นความผิด 2 กรรม ส่วนความผิดฐานพาอาวุธมีดปลายแหลมไปในทางสาธารณะในหมู่บ้านโดย ไม่รับอนุญาตและความผิดฐานปล้นทรัพย์ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดด้วย นั้นพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบได้ความว่ามีคนร้ายเพียง 2 คน คือคนร้ายที่คุมตัวนางนางและ คนร้ายที่คุมตัวนางติว ใช้อาวุธมีดปลายแหลมจู่โจมนางนางและนางติวในขณะที่จำเลยที่ 1 จับ นางสาวสมพรผู้ตายไปทางหลังบ้าน แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 มีอาวุธใด ๆ การที่คนร้ายซึ่งเป็น พวกของจำเลยที่ 1 มีและใช้อาวุธมีดปลายแหลมดังกล่าว จะถือว่าจำเลยที่ 1 ร่วมกับพวกพกพา อาวุธมีดปลายแหลมนั้นไปในทางสาธารณะ ในหมู่บ้านตามฟ้องหาได้ไม่ ส่วนความผิดฐาน ปล้นทรัพย์ซึ่งนางนางเบิกความว่า เมื่อไปดูศพผู้ตายทั้งสองปรากฏว่าทรัพย์สินที่ติดตัวผู้ตาย ทั้งสองสูญหายไปนั้น เมื่อพิเคราะห์ประกอบคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ซึ่งให้การ รับสารภาพว่า เมื่อร่วมกันช่มขึ้นกระทำฆ่าเราและทำร้ายผู้ตายทั้งสองจนแน่นิ่งไปแล้ว ก่อน หลบหนีได้ร่วมกันปลดเอาทรัพย์ของผู้ตายทั้งสองไป จำเลยที่ 1 เป็นผู้ปลดเอาสร้อยคอทองคำ นาฬิกาข้อมือของนางสาวสมพรผู้ตาย และปลดเอานาฬิกาข้อมือของนางสมภารผู้ตายไปด้วยตาม ข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเชื่อได้ว่าจำเลยที่ 1 กับพวก ปลดเอาทรัพย์ที่ติดตัวผู้ตายทั้งสองไป พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวการที่จำเลยที่ 1 ทำร้ายและฆ่าผู้ตายทั้งสองก็โดยเจตนาให้พวก ของจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำฆ่าเราผู้ตายทั้งสองเท่านั้น มิได้ทำร้ายและฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ และการที่จำเลยที่ 1 กับพวกปลดเอาทรัพย์ของผู้ตายทั้งสองไปก่อนหลบหนีนั้น เห็นได้ ว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น คือขณะที่จำเลยที่ 1 กับพวกกำลังจะหลบหนีไป การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นเพียงความผิดฐานลักทรัพย์ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดฐานพกพาอาวุธมีดปลายแหลมไปในทางสาธารณะ ในหมู่บ้าน โดยไม่รับอนุญาตและ ปล้นทรัพย์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย...พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง, 277 ตร., 289, 335 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525 มาตรา 3 พระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. 2497 มาตรา 45 พระราชบัญญัติรับราชการทหาร(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2516 มาตรา 11 ประกาศของ คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 11 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2514 ข้อ 7, 8 เฉพาะความผิดฐานฆ่าผู้ตายและ ช่มขึ้นกระทำฆ่าเราผู้ตายคนหนึ่งซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 และมาตรา 276 วรรคสอง, 277 ตร. นั้นเป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทและความผิดดังกล่าว ทั้งสองฐานมีอัตราโทษเท่ากันจึงให้ลงโทษฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289

รวม 2 กระทง ให้ประหารชีวิตทั้งสองกระทง ส่วนความผิดฐานอื่นจำเลยที่ 1 กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์จำคุก 6 ปี ฐานรับราชการทหารแทนผู้อื่น จำคุก 1 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาและเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบด้วย มาตรา 52 หนึ่งในสาม และเฉพาะความผิดต่อพระราชบัญญัติรับราชการทหารลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงลงโทษฐานฆ่านางสมภารผู้ตาย จำคุกตลอดชีวิต ฐานฆ่านางสาวสมพรผู้ตาย จำคุกตลอดชีวิต ฐานลักทรัพย์จำคุก 4 ปี ฐานรับราชการทหารแทนผู้อื่นจำคุก 6 เดือน รวมโทษทุกกระทงความผิดแล้วเป็นจำคุกตลอดชีวิตให้ยกฟ้องข้อหาปล้นทรัพย์และพาอาวุธมีดปลายแหลมไปในทางสาธารณะและในหมู่บ้านโดยไม่รับอนุญาต นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์".

องค์คณะ

ไพรัช วงศ์วัฒน์ · ไพจิตร วิเศษโกสิน · สมบูรณ์ ฤกษ์สำราญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3354/2530>